

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΔΕΥΤΕΣ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ πόλεμος.—Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη.
— Ἐπιστολὴ Ἀ' πρὸς Ὀρθόδοξον Χριστιανὴν γυναῖκα. — Ἡ νέα
περὶ μαρτύσεως τοῦ κλήρου γῶμη. — Ἡ Ματσονία προβάλει
καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν της. — Ὁ Συνακτὴς τῆς Ἀναπλάσεως
ἐν Βόλῳ. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τῆς Ἀναπλά-
σεως.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὁ μέγας βῆσος συγγραφεὺς Τολστόη, ὡς ἐξῆς ἀπήντησεν
ἐπαχάτως πρὸς τὸν ἐν Βιέννῃ μυθιστοριογράφον Ρίγκερ, ὅτις
τὸν συνεχῶρ ἀναρρώσαντα ἀπὸ βρυτινῆς ἀσθενείας· ἐξέ-
χαίρω τόσο διὰ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν, ὅσον λυποῦμαι διὰ
τὸν θάνατον χιλιάδων ἀνδρῶν, εἰ ὅποιοι θυσιάζονται εἰς τὴν
Ἀφρικήν. Κλαίω τοὺς πιθικμένους αὐτοὺς, ἀλλ' ἀκόμη
περισσότερον αἰκτεῖρω τοὺς ζωντανούς, οἱ ὅποιοι θεωροῦσιν
ἀναγκαῖον καὶ ἐνδοξὸν τὴν θυσίαν αὐτὴν· αἰκτεῖρον αὐτοὺς
καὶ σύ.»

ΤΟΛΣΤΟΗ

Ὁ δὲ Τσάρης Νικόλαος φέρον ὁποίων τιμῆς πρὸς τὰς
ὑπὲρ τῆς εἰρήνης προσπάθειας τοῦ μεγάλου ὑπηκόου του, τῷ
ἔστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα· «Χαίρω δι' ἀνάρρωσιν ὑμῶν,
ἔχω ἀνάγκην τοιοῦτου κήρυκος τῆς εἰρήνης». ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο τιμᾷ τὸν Τολστόη, ἀλλὰ τιμᾷ
καὶ τὸν αὐτοκράτορα. Ἡ εἰρήνη πρέπει νὰ γείνη τὸ ἔργον
τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐκλεκτῶν πνευμάτων, ἀλλ' αὐτὴ δέον
ν' ἀποτελέσῃ καὶ τὸ κύριον τῶν ἡγεμόνων μέλημα, ὃ δὲ
Τσάρης Νικόλαος, ἂν δειξῇ διὰ τῶν πραγμάτων τὸν πρὸς
τὴν εἰρήνην ἐρωτὰ του, ἐξάγων τὴν βωσικὴν πολιτικὴν ἀπὸ
πολλὰς ὑπόπτους καὶ σκολιάς τρέβους, καὶ φέρων αὐτὴν ἐπὶ
τῆς φωτεινῆς οδοῦ τῆς χριστιανικῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτη-
τος, θὰ ᾔμα ἀληθῶς μέγας, εἰδὲτι τότε, ἐκτός τοῦ στέμμα-
τος, ὃ ὅποιον δίδει ἡ τύχη τῆς γεννήσεως, θὰ λαμπρύνεται
καὶ ἀπὸ τὸ στέμμα τοῦ διακόνου τῆς χριστιανικῆς ζωῆς,
σφρηλατημένον ἀπὸ τὴν θεῖαν χάριν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν

εὐγένειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς προαιρέσεως τῆς ἰδικῆς του.

Λέγουσιν ὅτι ὁ Τολστόη εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ ἔργου, τὴν
«Ἀνόστασιν», ἐκήρυξε ἐναντὶς μερικῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας τύπων. Δὲν ἤξεύρω τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μέτρον τῶν ἀπο-
κηρύξεων τούτων, διὰ νὰ κρίνω ἂν φανατιστὸς ἀλόγιστος
καὶ πολλὰ πεπεῖρασα ὑποκρισία τῷ ἀπέδωκε τὴν μομφὴν
ταύτην, ἢ ἂν ὁ βῆσος συγγραφεὺς, ὑπέπεσεν εἰς θλιβεράν
τινα ἀποπλάνησιν ἡξέυρων ἑμῶς ὅτι, καὶ ἂν πράγματι προσέ-
κρουσε σοβαρῶς εἰς ἐκκλησιαστικὸς τινος τύπου ὁ Τολστόη,
τὸ ἔγκλημά του δὲν εἶνε σοβαρώτερον καὶ δεινότερον ἀπὸ τὸ
ἔγκλημα ἐκείνων, ὅτινες, μὴ παρεκκλίνοντες ποσῶς ἀπὸ τοῦ
θηρακαυτικοῦ τύπου, φθείρουσιν ἐν τούτοις ὀλόκληρον τὴν
χριστιανικὴν πίστιν, διότι ἐπιβουλεύονται καὶ ὑπονομεύου-
σιν ἐκ θεμελίων τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου μας, διερρεῖνε ἔργον
ἀδελφώσεως, δικαιοσύνης, ἀγάπης καὶ εἰρήνης, εἰρήνης ὄχι
μόνον ἐκείνης τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Γνωρίζομεν ὅτι ἄνδρες διάσημοι νομιζόμενοι δὲν διστά-
ζουσι νὰ θεωρῶσι τοὺς πολέμους ὄχι μόνον ὡς ἀναγ-
καίους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνοψόνοντας καὶ ἐξευγενίζοντας
τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα. Ἄλλ' ὅσοι θέλουσι νὰ ἦνε
ἐντός τῶν ὄρων τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, οὐδεὶς οὐκ
στιγματίζωσι τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν θηριωδίαν, ἢ εἰς συνο-
δεύει τοὺς πολέμους, καὶ νὰ ἐργασθῶσιν ὅπως ἐπικράτησῃ
μία ἡμέραν τὸ πνεῦμα τῆς Εἰρήνης, ἀνευ τῆς ὁποίας χριστι-
ανισμὸς καὶ πολιτισμὸς εἶνε προσχέματα τῆς πλέον προστύ-
χου ὑποκρισίας καὶ κακοθελίας. Καὶ τότε ἡ ἀνθρωπότης θὰ
εἶνε εἰς τὸν δρόμον, ὅστις τῇ πρέπει, ὅταν ἡ δημοσία συνει-
δήσῃ καταστῆ ταιαύτη, ὥστε τῶν πολέμων αἰ ἐρχεται,
ἐκπίπτοντες ἀπὸ πάντων ἄλλων θέσιν, νὰ θεωρῶνται προνομι-
εῦχοι διὰ τὰς διακρινεστέρας θέσεις τῶν φρενοκομείων.

Διότι ὁ πόλεμος εἶνε μία ἐρμὴ παραφροσύνης, παραφρο-
σύνης δὲ μανιακῆς, ἀπαισίας, ἀγρίας. Πῶς ὁ συνουδοκὸν εἰς
πόλεμον εἶνε μέτοχος ὄλων τῶν φόνων, εἰτινες κατ' αὐτὸν
διαπράττονται ἐκ κληγῶν, ἐκ ἀσθενειῶν, ἐκ ταλαιπωριῶν,
καὶ βυρῶνεται μὲ ὄλους τοὺς γόους, μὲ ὄλους τοὺς θρήνους,
μὲ ὄλους τοὺς σπαραγμούς, μὲ ὄλους τὸς δυστυχίας καὶ τὰς
ἀθλιότητας, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς φρίκης τῶν μαχῶν,

και τα αιματα τα χυμένα, και οι εγκεφαλοι οι σκορπιζοι, και οι σαρκες οι λογχιζόμενοι, και τωι στρατοπέδωι αι τραχηλίδαι και τών οικογενειών αι συμφοραί αποτελούσι τας φλογεωτέρας κατηγορίας ενώπιον του θεού κριτηρίου κατά τών υπαιτιών.

Ο τραυματιών ελαφρώς, ο κατασφύρων ενμόνον βίσιμα, θεωρείται άγενής, βάρβαρος, έχθρός του νόμου, και τιμωρείται. Και οι ώθουντες λοιπόν εις φονικάς συμπλοκάς στρατούς και έθνη όλόκληρα, οι γινόμενοι αιτιοι να πίπτωσι μυριάδες θυμάτων, οι προκαλούντες τόσας χηρείας και όφρανας, είνε άνθρωποι αυτοί του πολιτισμού και του φωτός, και δικαιούνται να έμφανίζωνται κομπάζοντες και χρυσοστόλιστοι, διότι οντες τας τύχας του κόσμου, ειψ' είνε οι έχθροι και οι σφαιριστάι αυτού ;

Βεβαίως υπάρχουσι περιπτώσεις τινές, κατά τας οποίας ο πόλεμος δύναται να κριθή επικινέστερον και να θεωρηθῆ άκίμη μετέχων και ιερότητος τινος. Τούτο συμβαίνει, όταν ο πόλεμος άπολείπεται ως το Ισραηλιν μέσον της δικαιοσύνης δικαιών άπραχράπτων. 'Αλλά και τότε τα πράγματα ήδύναντο να διευθετώνται ειρηνικώς, εάν τó αίτιον της δικαιοσύνης ήτο περισσύτερον άνεπτυγμένον εις τόν διεθνή κόσμον, και εάν εις κατάστασιν τινά διαιθούς άμοιβαίου ήτος δέν εζήται έλαστον κράτος τó ίδιον του μόνου, άλλ' ενδιεφέρετο υπέρ της παγκοσμίου ίσορροπίας δια της ίκανοποιήσεως τών όρων της παγκοσμίου δικαιοσύνης.

Σήμερον όμως οι πόλεμοι είνε φυσικός συνήθως κακοήθους και ληστρικής. Τα εζήτη σήμερον δέν άνασπώνται, είνε άληθές, προς ίκανοποίησιν προσωπιών όρέξεων τών ήγεμόνων, άλλά τó συμφρον, εν όνόματι του όποιου διεξάγονται, είνε άρχή έπίσης πρόστυχος και βδελυκτή. 'Εάν και αυτά τα άτομα χρεωστώσι να έχωσι χαλινόν τινά εις την κερδοσκοπίαν των και να την επιδιώκωσιν εντίμως, τά κράτη δέν δύνανται να θεωρηθώσιν άπληλαγμένα από την υποχρέωσιν αυτήν. 'Η διαρπαγή και κατάκτησις ξένων χωρών δια πόλεμου είνε ληστεία εκ μέρους του Κράτους μετά φόνου, αίσχροτέρα δέ κάθισον διαπράττεται παρά χώρας όλόκληρου, ήτις εν τῷ συνόλω της πρέπει να ήε αυτή πρό πάντων όλως έλευθερά από τας όρμάς τών λώποδων και τών έκθιστιών.

Εύτυχώς εις τας ημέρας μας αι κατά του πολέμου φωναί και πολλαί είνε και άρκετά ισχυραί, ώστε να αποτελώσιν αντίδροσιν, ήτις μίαν ήμέραν θα έμφανισθῆ ως δύναμις ίκανή να επιβάλῃ την ειρήνην. 'Ο Τολστόη δέν έδίστασε να κηρύξῃ, ότι ο στρατιώτης έχει τó δικαίωμα να εξετασῃ, αν ο πόλεμος, εις τόν όποιον πέμπεται, επιτρέπεται υπό χρηστής και δικαίας συνειδήσεως. Αί σοσιαλιστικά ένώσεις ύψώνουσι την φωνήν των κατά της τόσον όλεθρίας ενόπλιου καταστάσεως τών Κρατών και εν ώραις ήσυχαις. Είς τας 'Εκκλησίας δ' άπόκειται να παρεμβώσιν εις την μάχην παύτην τῶν διεθνών συγκρούσεων και να καλλιεργήσωσιν άποσελεσματικώτερον τó πνεύμα της συνδιαλλαγής και της ειρήνης.

'Εάν οι εκκλησίαι δέν πρέπη να παρεμβαινώσιν εις την δικαιοδοσίαν τών Κυβερνήσεων, άλλ' ουδέις δύναται να άρνηθῆ εις τας εκκλησίας τó δικαίωμα του να ύψώσωσι την φωνήν

των υπέρ της γενικής δικαιοσύνης, συνδιαλλαγής και ειρηνεύσεως, διότι άλλως θα ήρνεϊτο αυτήν την άποστολήν των, έπομένως δέ και αυτήν την ύπαρξίν των.

Και εις τó έργον τούτο τών εκκλησιών όφείλουσι να πρωτοστατήσωσιν αι όρθόδοξοι εκκλησίαι του Χριστου, διότι αυται βαρύνονται και με άνωτέρας υποχρεώσεις δια την πενήθειον κατήσυχον τών άρχών του Χριστιανισμού. Ολιθερόν εν τούτοις είνε ότι ενψ' αι όμοθετείς όρθόδοξοι εκκλησίαι άπέχουσιν επικειλώ; από τó να εξάπτωσι τά φυλετικά πάθη περιοριζόμενοι εντός τῶν όρων της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας των, όρθόδοξοι εκκλησίαι φυλῶν άλλων γίνονται όργανα της έθνικής πολιτικής των κατά τρόπον άκαιρόντα β' ζωικός του; χαρακτηρας της χριστιανικής εκκλησίας. Διότι εκκλησίαι, στέργουσαι να μετέχωσιν εις πολιτικήν εξάπτωσιν την φυλετικήν επάθειαν και πλιονεξίαν, και να μεταχειρίζωνται κατά τών αντιπάλων μέσας καταδικαζόμενας όχι μόνο υπό της χριστιανικής θρησκείας, άλλά και υπό του στοιχειώδους ανθρωπισμού, εκκλησίαι τοιαύται πούσωσι να ήνε καθιδρόματα θεῶν, άφου θεώσωσιν εις εαυτάς άποστολήν κοσμικήν του βαρβαρικωτέρου έγωισμου.

'Ας ελπίσωμεν ότι εν τῇ φρήν, την όποιαν πρέπει να εμπνέη ο πόλεμος, όλαι αι εύγενείς συνειδήσεις όλωι τών Κρατών θα κατορθώσωσι δια της θείας χάριτος να μεταστρέψωσι τó βεύμα της κοινής συνειδήσεως υπέρ της ειρήνης έκεινης, υπέρ της οποίας έθυσίασεν εαυτόν ο Χριστός; και άνευ της οποίας τά έθνη θα σπάζωνται μαρωδώς, δεθνέν υπέρ των συμπερόντων των, πράγματι δέ προς δικαιώσιν καταστάσεως, εν τῇ οποία εκ περιτροπής τά διάφορα έθνη θα έναλλάσσωσι την θέσιν των, οι δέ σφαιρείς της σήμερον θα ήνε τά όμματα της αύριον.

ΕΡΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ο ΑΡΧΙΤΕΛΩΝΗΣ ΖΑΚΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Άγαπητοί αναγνώσταί

Τά ετη της ήμετέρας ζωής και εν γένει ο χρόνος καθ' εαυτόν δέν είνε ούτε καλόν τι ούτε κακόν, γίνεσαι όμως είτε τó ε, είτε τó έτερον από την καλήν ή κακήν χρῆσιν του χρόνου; την όποιαν θα κάμωμεν ήμείς.

Κάλλιστα δυνάμεθα να είπωμεν ότι ο χρόνος έγένετο δια τόν άνθρωπον και όχι ο άνθρωπος δια τόν χρόνον.

Ο χρόνος δίδεται τῷ ανθρώπῳ προς γνῶσιν του προσορισμου αυτού και άποπεράτωσιν τών ήθικῶν αυτού σπουδών εν τῷ κόσμῳ. 'Η αίσια λήξις του έπιγείου μας ταξιδιου πληροί χρόνους αιώλους.

Εις τόν άνθρωπον είνε φυσικόν να επιθυμῆ θσον τάχος την άποπεράτωσιν τών σπουδών αυτού και την ταχίστην όσον ένεστι λήξιν του ταξιδιου του, εάν δέ πρ' ήμῶν και εν

εκάστην εξ ήμῶν δέν παρατηρείται ή φυσική αυτή επιθυμία της ταχείας λήξεως του έπιγείου τούτου ταξιδιου της ζωής προς ένωσιν ήμῶν μετά του Θεου, αιτία του φαινομένου τούτου είνε ή έλλειψις πεποιθήσεως εις την αίσιαν λήξιν αυτού, διότι ή έλλειψις πεποιθήσεως περί της ήμετέρας σωτηρίας φέρει τόν τρέλον του θανάτου. Ο φοβούμενος τόν θάνατον δέν έχει οικιότητα με τόν Χριστόν ένεκα άπιστίας και βροθορώδους βίου, α' τοίς φηλόλοις φοβερά ή της ζωής τελευτητή; έλεγον και οι φιλόσοφοι, άλλως τε δέν θα έφοβούμεθα τόν θάνατον, άλλά θα ελέγομεν πάντοτε τó άειμνημένον α' 'Εμιοι τó ζῆν Χριστός και τó άποθανεῖν κέρδος. » Τούτ' έπερ πᾶς νηρέλιος δεισιπóρος λέγει.

Είς τούς τρέμοντας πρό του φάσματος του θανάτου και ζητούντας μακραίωνα ζωην κάλλιστα δύναται τις να εῖπῃ τó «ούτε σίδατε τί αττίσθε», διότι ή κυρία ιδιότης του χρόνου είνε να δαμάζῃ και να φθείρῃ τά πάντα, όπως τó πῦρ τήκει τόν σίδηρον.

'Η κοινῶς λαγομένη εὐχή «ετι πολλά», «ετι πολλά» άνευ ασφαλείας της καλής χρήσεως του χρόνου νόουμένη είνε μάλλον κατάρα, διότι κεχωρισμένος της ιδέας της ήθικοποιήσεως ο χρόνος εις οὐδέν άλλο χρητιμεύει εἴμη να μεταλλάσῃ την κατάστασιν τών ότων, να συνθέτῃ και να διαλύῃ αυτά.

'Η εὐχή του περαιτέρω ζῆν άνευ τών θρησκειῶν άνοιών είνε και κατά τούτο κατάρα, διότι ο άνθρωπος ο αισθητικῶς ζῶν με την πάροδον τών ετών μεταβίνει εις μείζονας βωιακῆς δυσχερείας και πικρότερος συν τῷ χρόνῳ καθίσταται ο βίος αυτού, τούτου ένεκα μετά παλλούσης καρδίας άναμνησκόμεθα τών προηγούμενων ετών, ώι ετών εύτυχίας εν σχέσει προς τó παρῖν, τó όποιον θεωροῦμεν ως χειρότερον, λ. χ. οι νέοι ζηλεύουσι τόν άρελίστερον και μάλλον άμέρισμον βίον τών παιδων, οι άδελφοί έπίσης ήδέως άναμνημένοι αυτοί του μαθητικού τών βίου και μακαρίζουσι τοῖς μαθητάς, οἵτινες μη κατακαμπτόμενοι υπό τών πολλαπλών εὐθύνων και μεριμνῶν του βίου εντροπῶν εντός του λιμῶνος τών ποικίλων όείρων του ίδεώδους βίου των, όσαύτως οι μεσήλικες αντιλαμβάνόμενοι την άπόκλισιν αυτών προς την γεροντικήν ήλικίαν την μη μόνην έρχομένην, άλλά μετά πολλῶν έπακολούθων άδυναμιῶν και θλίψεων στρέφονται έπισθεν αυτών περιλυποί και ζηλεύουσι και μακαρίζουσι την άνδρικήν ήλικίαν και τας άλλας προηγούμενας, οι δέ γέροντες τέλος οι μη άποθλένποτες εις τó μακάριον τέλος τó όποιον είνε τó αναγκαίον έπακολούθημα τών δικαίως και εύσεβῶς βωσάντων πλείστον τῶν άλλων λυπούμενοι δια τó γῆρας των παρηγοροῦσιν αυτοί εαυτούς; και εύρίσκουσι άνακούφισιν άναπολούντες εις τόν νοῦν αυτών και διηροῦμενοι με μυθώδεις πολλαίς έξοχώτεας και παιδικήν αυταρέσκιαν τά; κατά την γενηκήν και άνδρικήν των ήλικίαν.

Ούχ ήττον όμως μεθ' όλα τά ειρημένα δυτάρεστα, είνε είνε άποτέλεσμα του πανθαυμάτου χρόνου ή άκέρστος δίψα της ζωής δέν σβέννεται οὐδέ ελαττούται καν εν τῇ ψυχῇ του σφαλλομένου τούς πόδας υπό του βάρους τών ετών γέροντος, ήδέως και τούτου άκούστος την προσώνησιν του «ετι πολλά».

Και τούτο δέν φαίνεται ότι είνε πλέον ή μωρία και του εὐχομένου και άποδοχόμενου την τιαύτην εὐχήν υπέρ του μικρού χρόνου του κατατυραννούστος και διηνεκῶς χειροτερεύοντος την αισθητικήν κατάστασιν ήμῶν ;

Βεβαίως μία τιαύτη εὐχή δια τους ύλφρονας μάλαστα είνε φοβερά άπομώρανσις, είνε πλέον ή όργή και κατάρα, διότι κατά τó φρόνημα αυτών εξεταζόμενον τó πράγμα ή ζωή αυτή είνε σκότος και έλλοθημα, οὐδέν όλέγητρον φέρει εν εαυτῇ και ή περάτσει δέ αυτης είνε μια διαιώνισις της τυραννίας και διαρκῆς χειροτέρευσις της άθλιότητος του ανθρώπου.

Είνε όμως καταδεδικασμένοι οι ύλισταί υπό του εν εαυτοῖς εμψύτου νόμου του Θεου, τόν όποιον ή στρέβλωσις του νοῦ των είνε αδύνατον να μεταβλήῃ, είνε ήναγκασμένοι υπό της εμψύτου επιθυμίας του ζῆν πάντοτε και αλωίως να διαψύδωσιν αυτοί εαυτούς; άμφιβάλλοντας περὶ της υπέρσεως της άθνησίας της ψυχῆς και της αιώνιου ζωής; διότι μόνον ο εξεστηκότες τόν νοῦν άνθρωποι έκούσως άποθηήκουσι, τούτ' έπερ λόγιμ και έργμ οι ίδιοι αυτοί έπικυροῦσιν,

'Η εὐχή «ετι πολλά» επί ταις έορταῖς μη περιλαμβόνουσα την εὐχήν της κτήσεως του ζητουμένου εν τῷ κόσμῳ, εν τῷ ήμετέρῳ ταξιδίῳ, αγαθῷ χάριν του όποιου εδημιουργήθη ο άνθρωπος είνε ένακόλουθος, ούχ ήττον όμως έπρωσώπει την πραγματικότητα της αιωνιότητος, ή όποια μετρυρείται υπό της φωνῆς της συνειδήσεως παντός ανθρώπου μηδώς εξαίρουμένων οὐδ' αυτών των αντιπρονοῦντων, οἵτινες εμπράκτως, άλλ' άκουσίως προς κατασχόνην της άνησίας των βιβαιοῦσιν ότι θεωρητικῶς άρνούται, άλλως τε πανηγυρικώτατα έπερπε πάντας οι θνητόψυχοι να αυτοκτονώσι, διότι ή κτηνώδης ζωή είνε διηνεκῆς θάνατος.

'Η εὐχή αγαπητοί, αναγνώσταί, «ετι πολλά», εκτός της ειρημένης σημασίας αυτης, του ότι δηλαδή ή αιωνιότης βεβαιοῦται υπό της συνειδήσεως ήμῶν, οὐδέν άλλο καλόν σημαίνει, οι δέ κατ' έπίγνωσιν χριστιανοί και πάντες οι άνθρωποι έγενήθησαν ούχι δια να ζῆσωσιν ώριμένα ετη, είτε πολλά είτε όλιγα, άλλ' έπλάσθησαν, εν ζωσιν αιώνιας; εάν τις πολμᾶ να άμφισβητῇ την άθανασίαν αυτού πράττει αντιθέτως της ιδέας του όμολογίας και επιθυμίας, τούτο δέ συμβαίνει ένεκα πολλῶν υποκειμενικῶν αιτίων, ένεκα ήθικῶν παθητικῶν και διανοητικῆς άνωμαλίας, άλλως τε ή φωνή του πνευμάτος του, ενκ μη είπωμεν, εν αιμα, οὕτως εἰπείν, της φωνεμένης ψυχῆς του βῆπ προς τόν υλιτήν και άπιστον. «Μη με θυνεύης;» εἶπῳ άκόρεστον την δίψαν της ζωής, οέλω να ζῶ βίον άλυπτον, θέλω να ζῶ βίον πνευματικόν και αιώνιον και ύπάρχει τοιοῦτος; άφου από τών προσφίλεστων άγκαλῶν αυτού δέν στέργει να χωρισθῆ τó πνεύμα μου».

Πρέπει λοιπόν, αγαπητοί, να εὐχόμεθα προς άλλήλους αγαθῶν μόνον χρησιμοποίησιν του χρόνου δια την ήμετέραν ήθικην συμπλήρωσιν, να εὐχόμεθα τέλος αγαθῶν «ετι αιώνια» διότι όταν λέγωμεν «ετι πολλά» ή φωνή της άληθείας άποκρίνεται «Ουκ σίδατε τί αττίσθε». Προς τί τά πολλά ετη ; τί τά θέλεις ;

Επισημειώσθε ο χρόνος και τα έτη, είνε μια δύναμις, ή όποια αναλόγως της καλής ή της κακής χρήσεως, την όποιαν κάμνομεν, του καιρού μας μάς ώ φελεή ή μάς βλάπτει, διό τούτο πρέπει να ζητώμεν παρά του Κυρίου κούρνεσιν εν πάσι, πρὸς γνώσιν και πραγμάτων του Αγίου Αύτου Θελήματος.

Τά πολλά έτη εις τον άρχιτελώνην Ζακχαίου του Εθαγγελίου της επομένης Κυριακής ού μόνον δέν ώρέλησαν, αλλά και πλείστον αυτόν ψυχικώς εξημέωσαν, διότι τά μετεχειρισθη πρὸς κτήσιν των υλικών πραγμάτων πρὸς σχηματισμόν μεγάλης περιουσίας εκ καταχρήσεων των δημοσίων χρημάτων, τά όποια εικάσπαρτεν εκ της θέσεώς του, ως τελώνης.

Τί δέ μόνον τον ώρέλησε; τί τον έσωσε; μόνον ή βλαβεία συναίσθησις των αμαρτιών του, ή θεία μετάνοια εν μιᾷ μόνον στιγμή του χρόνου. Ἄρῳ λοιπόν μια ήμέρα, ή μια μόνον στιγμή μάς διδει την αιώνητητα, διατί δέν ζητούμεν την συναίσθησιν παρά ζητούμεν τά πολλά έτη, τά όποια πλειστοτάκις γίνονται, άφορμή να αποθηκάσωσι οι άνθρωποι ήθικώς και να ήνε υποκείμενοι εις την αιώνην καταδίκην.

Τά έτη επεσώρευσαν επί τον τράχηλον του Ζακχαίου την αιώνην άπώλειαν, ή άγια όμως έκείνη στιγμή της πνευματικής εξάρσεως ανεπλήρωσε χρόνους μακρούς, ήνοιξεν αυτόν τοις ουρανοίς. Καί ήμεεις, αγαπητοί αναγνώσται, κατά πάντα δέν να ζητώμεν την εύρεσιν βαθείας συναίσθησεως και όχι την παροχήν πολλών χρόνων, διότι αν θελήσωμεν να θυσιάσωμεν τά πάθη μας, ως ο Ζακχαίος τον κλουτόν του, θα ακούσωμεν, ως έκείνος, τό Σήμερον σωθήσεται τῷ σίκκο τούτῳ, τῇ ψυχῇ ταύτῃ, γένετο δ. Καί Ιδού, αντί των πολλών έτων έχομεν εν μιᾷ στιγμή την αιώνητητα, από της οποίας τά πολλά έτη πολλούς πλειστοτάκις αποκλείουσιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α ΠΡΟΣ ΟΡΘΟΔΟΜΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

(συνέχεια και τέλος)

Πολλάκις αι πλάγια και παρεκτροπαι του ανθρώπου προέρχονται, Κυρία, εκ του τρόπου, καθ' ου διδάσκονται τά της θρησκείας και διά τούτο υπάρχει εν τη ήθική ανατροπή και παιδεύσει ιδιαιτέρα και δημοσία κακία. Είνε μιν άληθές ότι πολλοί όμιλοῦσι περί Θεοῦ εις τοις παιδας και διδάσκουσιν αυτούς. Κατήχησιν και προσευχάς, αναγνώσκουσιν έκλεκτά μέρη της Αγίας Γραφής και οδηγούσιν αυτούς εις τοις ιερούς ναούς, γινόμενοι μάλιστα ζηλωτοί παράδειγμα της οικιακής λατρείας και πάσης άλλης άρετης εις αυτούς. Πάντα δέ ταύτα είνε τῷ έντι έξάρετα και άξιόπαινα και ήρέπει να έκτελώνται πιστῶς. Ἄλλ' έπειτα τί ποιοῦσιν, όπως ήρμιόση ή κρίσις επί άντακείμενου δούλου γενικού και σπουδαίου, άφ' ου ή κουφόνοια δέν σύγχαρρεϊ να αιοθανώθαι και ένδοξάσαι την σοβαρότητα του πράγματός; Τί ποιοῦσιν έναναλαμδάνει; Οὐδέν, απολύτως οὐδέν. Παραγαμίζουσι την μνήμην από παντός άλλου πράγματός αναφελούς, όπό χρόνους προώρως τοις τάλαιπώρους παιδας να αποστηθίζω-

σιν οις παπαγάλοι την γραμματικήν, ήν μετά δυσκολίας και πτανοχωρίας μόλις κατανοοῦσι, και βυθίζοντες εις την μεταφορικήν των γλωσσών και χρήσεων αυθιρέτων, Διατί έρωτώ να άφίνωσι την καρδίαν των νέων εις την άχαριν και άκαρπον ταύτην σπουδήν, διεγείροντες την εύσίσθησιν των εις οὐδέν άλλο, ειμή εις τό ελατήριο του έγωϊσμοῦ και της φιλαυτίας; Διατί να άφίνωσι κατά μέρος τό ώριστότατον και άξιοθαύμαστον βιβλίον της φύσεως, τό μόνον άριμόδιον και ανάλογον πρὸς τάς δυνάμεις αυτών, του όποιου, ούτας εικάειν, έκάστη σελίς, έκάστη παράγραφος, έκάστη γραμμή και έκάστη λέξις όμιλεί άμέσως εις την φαντασίαν, εις τό λογικόν, εις την καρδίαν; Διατί να άφίνωσι τό ούσιώδες τούτο μέρος της ανατροφής και παιδαγωγίας; διατί εύθες εξ άρχής να μη γυμνάζονται οι παίδες να βλέπωσι τον ποιητήν αυτών εν τοις έργοις αυτούς; διατί να μη δεικνύωσι την σοφίαν εν τῷ έξιστοφ άργαμιαῷ των φυτών και τσοούτων άλλων άντικειμένων εν τῷ σταθμῳ των σπουδών αυτών, άφ' ου δέν στερούνται ούτε των σωματικῶν, ούτε των ψυχικῶν όφθαλμών; οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ, αποήσπον δέ χειρῶν αυτου αναγγέλλει τό σπερέμμα. (Ψαλμ. κβ', 1).

Αναγινώσκετε συγχάκις μετά της οικουγενείας σας έχω θε έλεγον, Κυρία, εις πάντας τοις γονείς τοις δυναμένους να κάμνωσι τούτο. Αναγινώσκετε την περιγραφήν ενός άνθρου, ενός φυτού, ενός φύλλου, ενός έντόμου, ενός μάλλινα λιθορίου, και άμέσως υπάγετε να ζητήσητε και εύρητε εν τῷ άγγρῷ την απόδειξιν τούτου. Έπειτα, χωρίς να περιορίζηθε εις ζηράς όνοματολογίας, όμιλίτε αυτοις περί των ιδιοτήτων του περί ου πρόκειται άντικειμένου, και αποδεικνύετε την χρησιμότητα αυτου εις τάς διαφόρους χρεφας και ανάγκας του ανθρώπου. Διδάσκετε, θα έλεγον, τά τέκνα σας την χρῆσιν, την δυναμένην να γείνη επ' αυτών, ότι αι τελειότητες του Θεοῦ έξαπλοῦνται και καθορῶνται πανταχού, ότι τό θεάμα της δραμένης φύσεως εν συνόλῳ, εις ώριστότατον και μεγαλοπέτατον, ήπερ εν ώρα πρώτῃ αι έρχοι και οι άγροι εις θαυμαστίως επικεχρυσωμένοι υπό των ακτίων της αύγῆς. Τούτοτρόπως, ώ Κυρία, είνε ευχατόν να κάμητε, ήπερ να άγαπῶσι τά τέκνα ήμων την σπουδήν των καλών και ώρελμων πραγμάτων, να απομακρυνθῶσι καρποφόρας από της κατεχούσης αυτά ματαίας και επικηρόδου τέρψεως, και να κάμητε ήπερ να αυξάνωσιν ως ο θεάνθρωπος Σωτήρ και εύεργέτης ήμων κατά την χάριν και την σφρίαν παρά Θεῷ και ανθρώποις. Α τό δέ παιδίον ηύξανε και έκραταιούτο πνεύματι, πληρούμενον σφίας, και χάρις Θεοῦ ην επ' αυτόν (Λουκ. 6, 40).

Κυρία! ήμέραν τινά, εάν ο Ίψος Θεός εδοκῆση, τά τέκνα τά ίδια σας θα γείνωσι διά της επιμελείας και της φροντίδας ήμων τόσο Ουσιασται, οτινές θιλουσιν άνεγειρει νασ έν της φύσεως, εξ έκαστου λιθου θουιαστήριον, εξ έκαστου της γῆς προέόντος προσφοράν, και εξ έκαστου λαγου αυτών ευχρηστήριον θυμον πρὸς δόξαν του τριτάτου Θεοῦ του ποιητου της Κτίσεως ήμεις δέ αυτη ή ίδια θέλετε μακάρι μετά διακρῶν τάς προσευχάς και δαήσεις αυτών, τάς όσας θέλουσιν απευθύνει πρὸς τον Πατέρα ήμων τον εν τοις ουρα-

νοίς, και αι όποια θιλουτι ελπει βελίως οι άγλοαι καρποί των πόνων και εύεθών μαθημάτων, και του θελκτικού και άριζήλου παραδείγματος ήμων!

Θεε πατέρα και Κύριε του έλέους και Πάτερ του φωτός! Φώτισον τῷ φωτι της γνώσεως σου πάντας τοις ευθεύς και άθεις, και άφες αυτοις την ιδίαν των πλάνην. Έάν μη σε αναγνωρίζωσι με καθαράν καρδίαν, εύλόγησον ως άγαθός και φιλόανθρωπος να εξχαγγῆς αυτοις εκ της ψυχροθύρου πλάνης αυτών. Έάν ήνε πάθη τά πλανώντα αυτοις, μη όργισθῆς, άλλ' άφες άτιμωρήτους, μήποτε έλωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας. Υπερικλήσας και καταβαλῶν πάντα τά εμπόδια τά παρεμβλλόμενα μεταξύ σου και αυτών, και πάντα τά πυκνά σκότη τά περικαλύπτοντα αυτοις με τάς άπιστίας και άπατηλάς αυτών σκάς, έναψον εν τη άνοισθητοσή καρδία αυτών τό πυρ της ζωῆς, την άγάπην της σφίας, και την λαμπάδα της πίστεως, ως ποτε εν τη του διώτου Παύλου του έπιστολέουτος και πιστεῦσαντος εις Χριστόν και άναδειχθέντος έπειτα επ' αυτοῦ μεγαλοῦ των έθών Ἄποστόλου. « Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκει; ειπε δέ, τίς ει, » Κύριε, ο δέ Κύριος, ειπεν, εγώ ειμι Ἰησοῦς, ον συ διώκεις » εκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζων. Τρέμων τε και θαμβῶν ειπε, Κύριε, τί με θίσεις ποιηται; και ο Κύριος πρὸς κούτόν, Ἄναστηθι και εἰτελεθ' εις την πόλιν και λαλήθησάτα σοι τί σε δεῖ ποιεῖν. (Πραξ. 9, 4).

Εμφοτήσον διά του Παντοδυναμου πνεύματός σου επί της ύλης έκείνης, ήτις άρραι και απομακρύνει απ' αυτών την γνώσιν και επίγνωσιν σου. Δείξον εις αυτοις την λαμπράν και ώραϊαν ανατολήν της αληθείας, όπως πορεύονται ανεπιστρέφως εν τη σωτηριάσει λάμπει αυτης. Ἄλλὰ συγχρῶνως άντάμειψον δαφνῶς με νέας εύλογίας πάντας τοις επικαλουμένους και εκζητούντάς. Σε μετ' ένθέρμου πίστεως, πάντας τοις ήμνοῦντας και δοξολογούντάς. Σε, μάλιιστα δέ τοις φιλοστόργους έκείνους γονείς, ους. Σω αυτός μετεχειρισθῆς, όπως μεταδώσωσιν ήμιν τό φῶς της ζωῆς, μάλλον δέ τό φῶς της θρησκείας, τό κατευθύνον τά διαθήματα ήμων πρὸς σε και προμηθεῖον τό άνεκτήμητον δόρημα του να δυνάμειθα να σε γαρρίζωμεν και να σε άγαπῶμεν. Λίγες Ἄμην, Κυρία, εν τη ευχή ταύτη, και τελειώνω την επιστολήν ευχόμενος όλοψύχως, όπως άξιωθῆτε παρά Θεοῦ να έδητε έπίσταν την οικουγενείαν ήμων εμπνεομένην υπό των φρονιμάτων και κισθημάτων του των Πένοιτο.

Η ΝΕΑ ΠΕΡΙ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΤΩΝΗΣ

Εν τῷ υπ' αριθμόν 97 φύλλῳ της «Αναπλαξίως» εδημοσιεύθη μιᾷ γνώμη πρὸς μορφώσεως του κλήρου παλλης προσοχής και μελέτης αξία. Κατά την γνώμη ταύτην, εάν ή Εκκλησία ήμων, εις μιαν άρχαϊαν σπανία πράξιν αυτης επανερχομένη, εθιστίσει όπως επιτρέπηται τοις διακρῶνις ό γάμος και μετά την χειροτόνησιν, ό σκοπός των Ιερατικῶν και θεολογικῶν σχολῶν πληρέστα θα άπαυογῆνετο και ή

Εκκλησία θα άπέκτα και έγγαμον και άγαμον κληρον αξιον της αποστολής του.

Η γνώμη αυτη, ήτις μετριετῶς βελίτων άντίληψιν των τε συγχρόνων της εκκλησίας άναρχῶν και του πνεύματος των εκκλησιαστικῶν κανόνων, εις αξία να επισπῆται την προσοχήν παντός υπέρ της Εκκλησίας ενδιαφερομένου, και πρὸ πάντων των επισήμων άντιπροσώπων αυτης, διότι είνε ή σπουδαιοτέρα εκ των μέχρι τούδε προταθεισῶν περι μορφώσεως του κλήρου γαμῶν.

Όσα μέχρι τούδε επί του ζητήματος τούτου ελέγησαν απέβλεπον κυρίως μόνον τον έγγαμον κληρον. Εν τοις ή ρύθμισις του βίου και των ήθών του άγαμου κλήρου δέν είνε αξία όλιγοτέρας μελέτης. Τό νόσημα του άγαμου κλήρου είνε σοβαρότερον ή τό του έγγάμου. Έάν ο έγγαμος κληρος έχη άνάγκην παιδεύσεως, ο άγαμος έχει άνάγκην και ήθικοποίησεως. Είε περιτόν να κολάζηται εν τοις λόγοις ή άληθεια, όταν μεγαλοφῶνως υπό των πραγμάτων κηρύττηται. Τά ήθικα ακάθαρα άγάμων κληρικῶν καθήτησαν συνηθῆτα, υπό δέ του τύπου δημοσιευόμενα, βλάπτουσι τό θρησκευτικόν του λαοῦ συναίσθημα πολύ περισσότερο ή οι εκ του Πενεπιστημιου εξερχόμενοι υλιστικαι θεωρίαι. Είνε περιτόν να υπομνήσωμεν, ότι ο 3 κανών της Δ' οικουμενικής συνόδου, του όποιου ή έφαρμογή τσοούσον αυτηρώς επεβάλλετο υπό της αρχαίας Εκκλησίας, κινδυνεύει να περιέλθῃ πανταχού εις παντελή άχρηστία. Η προτεινομένη γνώμη δύναιται πράγματι να θεραπεύση τό νόσημα έκατέρας των δύο τάξεων του κλήρου. Ἄλλος θα είνε βελίως ο βίος του κληρικού, εστις θα άπορασῆ μετὰ τό 30 έτος της ηλικίας του να μείνη άγαμος, και άλλος έκείνου, εστις εἴτε εξ άργου σπουδῆς εἴτε εκ περιστατικῶν άναγκῶν, άναδέχεται την άγαμίαν από του 20 έτους, πολλάκις δέ και άκόμη ενωρίτερον.

Ἄλλ' ή πρακτική ώρέλεια της προτεινομένης γνώμης διά τον άγαμον άμα και τον έγγαμον κληρον είνε πρόβλημα πρακτικής, ήπερ είνε περιτόν μακρότερος περί τούτου λόγος.

Θε έρωτήσωσιν όμως βελίως πολλοί: Δύναιται άρα γε ή Εκκλησία σημερον να καθιερώη τριούτον θεσμόν, εστις προφανώς άντιβαίνει εις την εν ενεργεία πράξιν αυτης;

Υπάρχουσι κανόνες της Εκκλησίας (26 άποστ. και θ. της Πενθ. οτινές λέγουσιν, ότι οι θέλοντες να συνάπτωσι γαμικόν συνοικέσιον, όφείλουσι να ποιῶσι τούτο πρὸ της χειροτονίας. Οι έντριβείς όμως περί τόΚανονικόν Δίκαιον γινώσκουσιν, ότι οι κανόνες της Εκκλησίας, αυτηρώς διακρινόμενοι από των δογματικῶν βρων των έχόντων καθολικόν και αίθιον τό κύρος, έπειδή αποβλέπουσι την εκκλησιαστικήν αυταξίαν, δεν είνε άμετακίνητοι, αλλά δύνανται να τροποποιήται υπό της Εκκλησίας αναλόγως των έκαστοις παρουσιαζόμενων άναγκῶν. Τούτο εἰπάμεθα όχι μόνον εκ του πνεύματος αυτών των κανόνων, αλλά και εκ της πράξεως αυτης, της αρχαίας Εκκλησίας, ήτις μετὰ πλήρους ελευθερίας ήδύνατος, εθίς εις τούτο άπήτη τό συμφέρον του χριστιανισμού πληρώματος, να τροποποιή ή και άλλως να καταργῆ άρχαιότερους κανόνες, όπως περί τούτου παισθῶσιν οι μη λαβόντες την έμμελίαν να μελετήσωσι τοις κανόνες της Εκκλησίας, θα άναφῆρα εν

παράδειγμα. Ο απόστολος Παύλος και ο θ' αποστολικός κανών έννοούν έγγραμον τόν επίσκοπον. «Δι' ου τόν επίσκοπον άνεπίληπτον είναι, μίς γυναίκες άνδρα λέγει ο απόστολος (1 Τιμ. 3, 2)· ο δε αποστολικός κανών λέγει α' Επίσκοπος ή πρεσβύτερος ή διάκονος τήν ένυτου γυναίκα μη έκβαλλέτω πρόφασι εύλαθείας». Πράγματι δε οι επίσκοποι των τριών πρώτων αιώνων της Έκκλησίας ως τά πολλά ήσαν έγγαμοι, των αγάμων εξαίρεσις αποτελούντων. Οτε όμως βραδύτερον ο μεγάλην λαθών επίδοσιν μοναχικός βίος παρέσχεν εις τήν Έκκλησίαν μεγάλους και εξόχους επισκόπους ισάγγελον έντως ζώντας βίον και υπέρ των ποιμνίων αυτών μετ' αυταπαρηγίας εργαζομένον, τό εσειθέε της Έκκλησίας πληρωμα άπήγει ο επίσκοπος αύτου να ζή τόν ιδεώδη του μοναχού βίον, απομακρυνόμενος της οικουγενείας αυτου, τόσω μάλλον, όση της εκκλησιαστικής περιουσίας άνεξελέγκτως εις τήν διαχείρισιν των επισκόπων παραδιδόμενη, ή Έκκλησία είχε συμφέρον οι επίσκοποι να μη έχωσι συζύγους και τέκνα. Ήπειδή όμως πολλοί των εγγάμων επισκόπων δεν ήθελον να αποχωρισθώσι των συζύγων αυτών μετά τήν χειροτονίαν, όπως άλλοι άλλαχού συνήθως έπραττον, τά ποιμένα αυτών έσκαιβάλλοντο. Ήνωθεν οι της έν Τρούλλω συνόδου (691) πατέρες σπουδάζοντες, ως οι ίδιοι λέγουσι, «Τού πάντα προς όφελειαν των υπό χείρα ποιμνίων διαπράττεσθαι», όρισαν διά του 12 κανόνος αυτών κρηδωμάς τό τοιοϋτον από του νυν γίνεσθαι: «Τούτο δε φραμέν», προσθέτουν οι υγιοι πατέρες, «οι έπίθεσθαι ή άνκροπή των αποστολικών προνανομοτημένων, αλλά της σωτηρίας και προκοπής της επί τό κρείττον των λαών προμηθομένη δύναται και όφείλει μάλιστα να καθιερωθή τόν προτεινόμενον θεσμόν.

II. Έκκλησία τότε μόνον δεν θα ήλύντο να τροποποιήση τήν κρατούσαν σύμμερον τάξιν του να προηγηται ο γάμος της Ιερωσύνης, εάν ή διάταξις αυτή ήτο συνέπεια δογματικής τινας άρχης. Τοιοϋτό τι όμως δεν συμβαίνει. Διότι και ο γάμος, όπως και ή Ιερωσύνη είναι μυστήριον, και δη μέγα μυστήριον» κατά τόν θείον Παύλον, ουδεις δε λόγος δογματικός υπάρχει καθιζών, σχεδόν προτεραιότητος μεταξύ των δύο μυστηρίων. Ναιμίω δε ότι εκ του χωρίου του Αποστόλου Παύλου «Μη ούκ έχομεν έξουσίαν άδελφήν γυναίκα περιάγειν» (1 Κορ. 9:5) σαφώς εξαγεται ότι ο Αποστόλος ήδύνατο εάν ήθελε να έλθη εις γάμον και μετά τήν εις τό αποστολικόν αξίωμα κλήσιν. Το μυστήριον της Ιερωσύνης δεν πρέπει βεβαίως να συγχέηται προς τήν μοναχικήν ευχήν. Έν τή μοναχική ευχή δίδεται εις τόν Θεόν υπόσχεσις, της οποίας ή άθέτησις δεν επιτρέπεται υπό της χριστιανικής ήθικης. Έν τή έννοια όμως του μυστηρίου της Ιερωσύνης ουδεμία υπάρχει ανάγκη τοιαύτης ευχής. Διά τούτο και έν

τή ήμετέρα Έκκλησία, ιδίως έν τή συγχρόνυ πράξει, ουχί πάντες οι άγαμοι κληρικοί είναι μοναχοί· λέγω έν τή ήμετέρα, διότι έν τή Ρωσική Έκκλησία επικρατήσεν ή συνήθεια πάντες οι άγαμοι κληρικοί, μηδ' αυτών των χειρυσάντων Ιερών και διακόνων εξαίρουμένων, να περιβάλλονται τόν μοναχικόν σχήμα και να ζώσι κατά τους κανόνες του μοναχικού βίου.

Άλλ' ότι τό περί ου ο λόγος ζήτημα δεν είναι δογματικόν, μαρτυρεί πρό πάντων αυτης της άρχίας εκκλησίας ή πράξις. Έπι δογματικών διατάξεων ουδεμία ουδέποτε επιτρέπεται εξαίρεσις. Έάν λοιπόν και ή τάξις του να προηγηται ο γάμος της Ιερωσύνης ήτο συνέπεια δογματικής τινας άρχης, δεν έπρεπεν ουδεμία να έχομεν και ένταυθα εξαίρεσιν. Η πράξις όμως της εκκλησίας μαρτυρεί τό εναντίον.

Οι έν Αγκύρα τή 314 συνελθόντες επίσκοποι διά του 10 αυτών κανόνος όρισαν τάδε: «Δ άνομοι δομο καθίστανται, κερ' αυτήν τήν κατάστασιν εις μαρτύροτο και έφασαν χρηναι γαμήσοι μη δύναμενοι ουτως μένειν, ουτοι μετ' ταύτα γαμήσαντες έστωσαν έν τή ύπηρεσία, διά τό επιτραπήναι αυτοίς υπό του επισκόπου»· ως βλέπομεν και ένταυθα, οι υγιοι πατέρες δεν έδωσαν έπισημάν, υπό τή έναντίον διατάξεσιν αποστολικού (26) κανόνος, άλλα ως ήνώθησαν, ότι ή διάταξις αυτή θα έχη άγαθά αποτελέσματα διά τήν εκκλησίαν. Σημειωτέον δε ότι ή μετά 11 έτη από της έκδόσεως του κανόνος τούτου συνελθούσα Δ' οικουμενική σύνοδος, ούδ' ένα λόγον έποίησατο περί του ζήτηματος τούτου, ότε προφανώς σημαίνει ότι οι κατά τό πνεύμα του κανόνος της έν Αγκύρα συνόδου τελοϋμενοι γάμοι των διακόνων μετά τήν χειροτονίαν ουδένα έσκαιβάλλον· και ταύτα καθ' έν χρόνον υπήρχον αι άριστοι ιδέαι περί μοναχικού βίου και υπό της δικησ εκκλησίας σπουδαίως υποστηρίχτο τό ζήτημα περί της καθολικής άγαμίας του κληρου, όπερ συνεζητήθη και απορριπτικώς έλύθη υπό της οικουμενικής συνόδου.

Βραδύτερον δ' μετά τήν χειροτονίαν γάμος έλαβεν εύρυτέρως διαστάσεις· διότι όχι μόνον διάκονοι ένυμφεύοντο, αλλά και πρεσβύτεροι, και όχι μόνον οι άγαμοι διάκονοι και πρεσβύτεροι ένυμφεύοντο, αλλά και χειρυσάνας τοιοϋτοι μετά τήν χειροτονίαν ήρχοντο εις δεύτερον γάμον. Τοιοϋτον δε έπειτέταθη και έρριζώθη έν τή εκκλησία ή συνήθεια αυτη, ώστε καιτοι κατά τήν 5' εκατόνταετηρίδα εξαδόθησαν επάνειλημμένως τρία αστηρότατα διατάγματα υπό του αυτοκράτορος Ιουστινιανού (530, 535, 545), ή συνήθεια επικρατεί έν τή εκκλησία εις μέγαν κύκλον και περί τά τέλη της 5' εκατονταετηρίδος ως μαθητόμεν εκ του 3' κανόνος της έν Τρούλλω συνόδου, ήτις κατακρίνει μόν τήν συνήθειαν, άλλ' ουδ' αυτοίς τους διαγίμους, προς ου; και αστηρότερον αποτελείται, υποβάλλει εις καθάρεισιν, άλλ' άρκεείται εις πρόσκαιρα επιτήμια. Ού μόνον δε εκ της πράξεως ταύτης σαφώς δηλοϋται τό φρόνημα της συνόδου περί του προκειμένου ζητήματος, έν δήλω πρέπει να θεωρηθί ως δογματικόν, ή ως καθαρώς πειθάρχικόν, αλλά και εκ του πνεύματος του θ' αυτης κανόνος του εκ νέου τόν γάμον εις τους κληρικούς απαγορεύοντος. «Ήπειδή, λέγει, παρά τοις αποστολικού κανόνειν, εύ

ρηται, εις κληρον προαγομένων αγάμων μόνους άναγνώστας και ψάλτας γομειν, και ήμεις τοϋτο παραφυλάττοντες όρίζομεν από του νυν μηδ' άμους υποδίακονον ή διάκονον ή πρεσβύτερον μετά τήν έπί αυτω προερχομένην χειροτονίαν έχων άδειαν γαμήκον έαυτω συνιστάν συνεικόσιον». Ουδεμία όμως άμφιβολία ότι ή σύνοδος θα έπραττε και ένταυθα ότι και επί του ζήτηματος του γάμου των επισκόπων, εάν τούτο άπηχτεί τό των ποιμαινομένων συμφέρον.

Και πάλιν όμως ουδέ ή νέα αυτη διάταξις της έν Τρούλλω συνόδου ήχουσε να καταργήση εύθες τήν επικρατούσαν συνήθειαν, ήν εύρισκομεν ως συνήθες φρονιόμενον ύφισταμένη και κατά τάς άρχας του Ι' αιώνου. Ούτω εκ της 3 νεκρας Λέοντος του Σοφοϋ (900) μαρθάνομεν ότι εζπό συνήθειας άγράφου έχον άδειαν οι Ιερωμόνοι έντός διετίας ψηφίζομένης μετά τήν χειροτονίαν λαμβάνειν νομίμους γυναίκασι» (βλ. Βαλσ. εις 10 Αγκ.). Ο αυτός δε Λέων διά της 79 αυτου νεκρας καταργών τόν υπό υπό Ιουστινιανού έκδοθέντα νόμον (Νεκρ. 123 κερ. 27) τόν εκκόπτοντα ότως της Ιερατικής τάξεως τόν μετά τήν χειροτονίαν ένυμφεύομενον υποδίακονον ή διάκονον ή πρεσβύτερον, θεσπίζει αμόνη τή υποχωρήσει της τάξεως, ή ή πρό του γάμου έγγραφόντο, άρκεΐσθαι τών δικην αυτοίς, του δε κληρικού σχήματος και της άλλης εν τάξι Έκκλησίας ύπηρεσίας, ής άφίστασθαι ουκ άθέμιτον, μη παντάπασιν τήν άλλοτρίαν και ταδικά ζεσθαι (βλ. Βαλσ. εις 6 της έν Τρούλλω.)

Έκ των ειρημένων δηλον γίνεται ότι ή επικρατήσασα έν τή εκκλησία τάξις τό μυστήριον του γάμου να προηγηται του της Ιερωσύνης δεν είναι συνέπεια δογματικής άρχης, αλλά άναφέρεται εις τήν καθάρην εκκλησιαστικήν εύταξίαν. Έπομένως, εάν ή εκκλησία, σοβαρώς μελετώσα τήν προτεινόμενήν περί μορφώσεως του κληρου γνώμην, κατάλήξη εις τό συμπέρασμα, ότι αυτη πράγματι θα βελτιώση τήν κατάστασιν του κληρου, του τε εγγάμου και του αγάμου (όπερ, νομίζω, καιται εκτός πάσης άμφιβολίας), δύναται και όφείλει μάλιστα να καθιερωθή τόν προτεινόμενον θεσμόν, τόσω μάλλον, όση ό προτεινόμενή γνώμη λέγει, και ήμεις ένταυθα είδομεν, δεν πρόκειται κυρίως περί καινοτομίας, αλλά περί πράξεως αυτης ταύτης της εκκλησίας, τήν όποιαν ή εκκλησία τότε μόνον είχε συμφέρον να καταργήση, σήμερα όμως έχει συμφέρον να άνανώσθη.

Έν Ιεροσολύμοις Είς κληρικόν

Η ΜΑΣΣΟΝΙΑ ΠΡΟΒΛΑΪ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΗΝ ΚΡΕΤΤΑΝ ΤΗΣ

Δεν γινωρίζομεν τίπως άντιλαμβάνονται τών προς τήν Κοινωνίαν καθιζώντων αυτών συντάσσιν τις καθιμερινών έφημερίδων, ουχί ή ττον ύμνος φρονούμεν, ή τινες οι διδάσκαλοι άφής, δεν δύνασθαι σκευάσαι καλόν να τήν διδάξωσιν, όφείλουσιν τούλάχιστον άσχηματόντες έκ τους έστω και διά της βίας να μη γίνονται διδάσκαλοι κακών παριστάντες, πολλάκις τό ψεύδος ως άλήθειαν και τήν άλήθειαν ως ψεύδος.

Καθημερινή τις έφημερίς ζητούσα εύρεν άφιρην επί έν μαχοϋτι των ένταυθα εύρήθων Μασσόνων γενόμενον εις τό βάθος ξηνοδοχείου τινός να μίς ύπομνήση τάς έν Πάτρις άσχημίας και αυθλαίας των Μασσόνων και να μωμρή άνευλαβώς των έν θέσει άμνης έπιτελεσάντων ευόρκων· τό καθήκον αυτών προς άπόκρυπτι των μυστάρων έργων σωματείου κακουργούτος υπό παικίλας ύψεισ και ύφισταμένου έν κρυπτή και παραδόστω παρ' τους ρητούς νόμους του Κρέτους και κατά προσηνή καταπίτησιν του Συντάγματος άπαγορευόντος τήν ύπαρξιν μυστικών σωματείων και έταιρειών, και δη τοούτων.

Και άφου παρέστησεν, ως πάντοτε, άδικουμένη τήν Μασσονικήν συμμορίαν ήχουσε κρουούς θερμών διακόνων, διότι δεν δρα έν Ελλάδα ο Μασσονισμός προς όφελειαν! όπως άλλ' αλαχού, αλλά μόνον εκ συμποσίων ήνε γνωστόν, ότι ύπάχει και έν Ελλάδα τοιοϋτον σωματείου.

Έάν ο γράφων είχε Μασσόνος και κρυπτόμενος θέλει να εξαπατήση τό πρῶγμα ουδέν τό εκπληκτικόν και καινόν έχει, διότι ως οι ληστοι και κακοποιοι δε λέγουσιν ουδέποτε τήν ιδιότητά των, ουτω και οι Μασσόνοι πάντοτε άρνούσινται, ότι άνήκουσιν εις τό λησανταρικόν σωματείου τής Μισσονίας, ότι είναι Μασσόνος, άποκηρύττοντες ουτω και άποδοκιμάζοντες αυτοί έαυτούς.

Έάν ο γράφων επαναλέγομεν ήνε άπατών Μασσόνος, ουδεις φθόνος, διότι αυτός πράττει συμφώνως προς τόν άγθισον και καουρνον όριον αυτου, όστις τῷ λέγει ότι ουδέν καθήκον έχει να λέγη άλήθειαν προς τους μη Μασσόνους προς τους βεβήλους, διότι ή άλήθεια ουδαμού άλλαχού ύπάχει, ει μη μόνον εις τά Μασσονικά κρησφύγετα, καταδικωμένη, λέγουσιν, εισήλθαν εις τό σκότος της Μασσονικής Σπύρας και μόνον προς Μασσόνους άδελφους πρέπει να λέγηται και ουχι εις τόν βέβηλον κόσμον».

Έάν όμως ο γράφων ήνε άπατώμενος, εάν ήνε θύμα των ψευδών έπαγγελίων των Μασσόνων, τόν συλλυπούμεθα και τόν προτρέπομεν να μελετήση τήν ιστορίαν της Μισσοσίας, όπως μάθη ότι ή συνομοτική αυτη πληγή ή άπειλούσα τήν ήθικην και ύλικήν ύπαρξιν της ήμετέρας κοινωνίας και του Έθνους έλαβε σάρκα και όστα κυρίως από της τυραννικής εποχής του Παπισμού, του όποιου τάς πικροτροπίας βλασφημίας και ήλιθίας έταύτισε προς τήν ούσαν της χριστιανικής διδασκαλίας, τήν όποιαν έκατοτε ύπόυλας αλλά λυσσώδέστατα πόλεμει πρόβάλουσα κατά της χριστιανικής Πίστεως και ιδίαν όμολογία πίστωσης εις άρεστον ψευδοθεόν Αρχιτέκτονα έχοντα τήν ήθικότητα, και τάς ιδιότητας ενός εκάστου εξ αυτών, υπό τήν αίγίδα του όποιου φρονούσιν ότι θα συναγάγωσι πάντα τά Έθνη και θα φέρωσιν, ως είπον διά του Μασσονικού Κέντρου πέρυσι, τήν ένόνησιν του κόσμου αυτοι και ουχί τό Ευαγγέλιον. Αύτό ειπε τό όηλησημαδές φρονέον υπό όποιόν μετρητέυθη εκ της ξένης και εις τήν καλλίγορον γήν της Ελλάδος και πολλούς κατέβη αυτών των έν τέλει έξοκληρίσας και έκτοτε έκήρυξαν ύπόυλας πάντοτε άνοσιώτητον πόλεμον κατά της Έκκλησίας, ταπεινώσαντες όύ δλων των μίσων

καί ελπόντες ότι ούτη αίνε σαθρόν οικοδόμημα τὸ ὁποῖον θάπτον ἢ βράδιον οὐ καταπέσει καὶ ἰσχυρισάμενοι ὅτι « Ἡ Ἐκκλησία εἶνε μόνον διὰ τὰ λιθάνιζμπεθαμένους », τοῦθ' ὅπερ εἶνε καὶ δημοσιευμένον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆς ἐποχῆς μας Μασσονικὰ κείμενα καὶ ἕστις θέλει δύναιται νὰ τὸ πληροφορηθῆ ἀναγινώσκων τοὺς λόγους τῶν τῶν σεβασμίων τῆς Μασσονίας.

Λοιπὸν ὑπὲρ τοιαύτης ὠφελείας κόπτεται ὁ ἀρθρογράφος τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδος ; Θεωρεῖ ὠφέλειαν τὴν ἀρνησιν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ παντὸς ἠθικοῦ ἐρείσματος ; Θεωρεῖ ὁ ἀρθρογράφος ὠφέλιμον τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν, τῶν ὁποίων τὴν διάδοσιν τόσον ἀνοσίως καὶ τε γνηντῶς ἐπιδιώκει ὁ Μασσονισμὸς ;

Ἐὰν ἐγνώριζεν ὁ ἀρθρογράφος ποῦ μᾶς ἔγει ἡ ἀσέβεια τῶν ἄλλων αὐτῶν πονηρῶν κερδοσκόπων ὁπαδῶν τῆς καταχθονίου καὶ μισαρῆς αὐτῆς εταιρείας τοῦ ἐθνοκτόνου Μασσονισμοῦ, ἐν θὰ ἔχυνε τόσα δάκρυα οὐδὲ θὰ ἐλυπεῖτο κἄν διὰ τὴν νεκροφάνειαν, ὡς λέγει, τῶν Μασσόνων, ἀλλὰ θὰ ἤυχοτο ὑπὲρ τῆς τελείας ἀπαλλαγῆς τοῦ ἔθνους ἀπὸ τὰς ἐχθρῶν αὐτῶν τῶν ἐπιβόλων ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, ὅτινες κατὰ τὸν τρόπον ἄνοσιώτατον ἐμπαίζουσι θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ἐκμεταλλευόμενοι καὶ αὐτὰ τὰς Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐξουσίαν τῆς κοινῆς, ὅπως τὴν πείσωσιν ὅτι εἶνε καὶ καλοὶ χριστιανοί ! καὶ οὕτω κατορθώσωσι διὰ τῆς ὑποκρισίας καὶ τῶν βακχικῶν ἑορτῶν, τὰς ὁποίας ὑποκινούσιν τὴν παντελεῖ ἠθικὴν ἀποξήρανσιν πρὸς λατρείαν τοῦ εὐσφύρου τὸν ὁποῖον λατρεύουσιν ὡς προστάτην τῆς στοᾶς αὐτῶν ὀνομάζοντες αὐτὸν Ἅγιον Ἰωάννην.

Αἱ δὲ τελευταῖαι συμβουλαὶ τοῦ ἀρθρογράφου περὶ ἀποκαλύψεως τοῦ Μασσονικοῦ μυστηρίου εἰς τὸν βέβηλον κόσμον, ὅπως μᾶς ὀνομάζουσιν, εἶνε πονηραὶ ἢ γελοῖαι, διότι ἢ θέλει νὰ ἐξαπατήτῃ τὸν κόσμον δίδων πιστοποιητικὸν χρηστικῆς διαγωγῆς ὑπὲρ τοῦ Μασσονισμοῦ ὅτι εἶνε φιλανθρωπία ! κατ' εὐφημισμὸν βεβαίως, ἢ ἄγνοεὶ μέχρι βαθμοῦ γελαιότητος ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Μασσονισμοῦ καθὸ διεφθαρμένου καὶ ἐπιβόλου σωματείου, ἔγκειται εἰς τὴν μυστικότητά του, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ληστοῦ εἰς τὰς τρώγλας τῶν ὀρέων; διότι μέλις τὴν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ φωτὸς οἱ ἑρπύλλιοι τοῦ θέλουσι πάθει ἀπὸ ἀμαύρωσιν καὶ θέλει αὐτοστιγμὴ ἀποτυμπανισθῆ. Ἐὰν εἰς ταῦτα ἀμφιβάλλῃ, ἂς ἐπιμείνῃ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ ἀποκαλύψωσι τὰ Μασσονικὰ δόγματα τῶν καὶ θὰ εἶδῃ ὅτι αἱ προσπάθειαι τοῦ εἶνε χαμὸς καιροῦ, διότι ἡ φανέρωσις τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας εἶνε ἡ διάλυσις αὐτῆς; κατὰ δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον « ὁ Διάβολος δὲν χαλᾷ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ».

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ" EN ΒΟΛΩ

Ἐπὶ τὸν τίτλον αὐτοῦ λόγος γράφει ἡ ἀφῶν τοῦ Βόλου ἐν τῷ φύλῳ αὐτῆς τῆς 11ης Ἰανουαρίου τὰ ἔξῃς, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ.

« Περαιδμηεὶ εἰς τὴν πόλιν μας ἀπὸ ἐβδομάδος διαπρεπῆς ἐκκλησιαστικῆς ρήτωρ, ὁ συντάκτης τῆς ἐν Ἀθήναις ἀναπλάσεως κ. Μ.χ. Γαλανός, καθ' ἐκάστην ἐκ ἐπιπέραν κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Μεταμορφώσει καὶ τῷ Ἁγίῳ Νικολάῳ ἐναλλάξ.

Καὶ πληροῦνται καθ' ἐκάστην ἐπιπέραν οἱ νεοὶ καὶ τρέχουν οἱ χριστιανοὶ ὅπως ἐνωτισθοῦν τῶν διδαγμάτων τῆς Θείας τοῦ Χριστοῦ Θρησκείας. Τρέχουν μὲ πόθον καὶ πληροῦν ἀσφυκτικῶς τοὺς ναοὺς, χάνουν δὲ ὅσοι δὲν περνεύσκονται, διότι ὁ κ. Γαλανός δὲν εἶνε ῥήτωρ ἐκ τῶν τυχόντων. Δὲν μεταχειρίζεται πομπώδεις λέξεις, καὶ δὲν ἀπαγγέλλει μετὰ στόμφου, ἀλλ' ὀμιλεῖ διαλεκτικῶς καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, μετὰ χάριτος ὅμως καὶ πειστικότητος μεγίστης καὶ ἀξιοθαυμάστου.

Ὅσοι μετέβησαν ἐφ' ἑπαξ μεταβλίνουν καθ' ἐκάστην. Ὅσοι δὲν μετέβησαν πρέπει νὰ μεταβοῦν, διότι θὰ χάσουν. Ὅι χάσουν ἠθικῶς πολὺ, θρησκευτικῶς μέγιστα. Διότι ὁ κ. Γαλανός κἀμει καὶ τὴν πλέον πεπωρωμένην ψυχὴν νὰ αἰσθανθῆ τὴν χριστιανικότητά της, νὰ σέβηται δικαίως, νὰ ζῆ χριστιανικῶς. Ὅι ἦτο δὲ μέγα ἀπόκτημα διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν θρησκείαν, ἐν εἰχομεν δεκά Γαλανοὺς ἀμειβομένους βεβαίως διὰ νὰ περιέρχονται τὴν Ἑλλάδα κηρύττοντες τὴν ἐνοσίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. »

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 23 Ἰανουαρίου
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ 1ῆ Κυριακ. Ζαχαρίου Λουκ. 16' 1—10.
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΒ Κυριακ. Α' Τιμοθ. 8' 9—15.

ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ

ΕΝ Τῆ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
6. 1)2—7. 1)2 μ. μ.

Σαββάτω 22 Ἰανουαρίου
Κυριακῇ 23 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ Ἱερῷ Συνδεδέω
Κυριακῇ 24 Ἰανουαρίου, 5—6 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.
Κυριακῇ 23 Ἰανουαρίου Τιμῆσις Ἀναστασίου

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ
Παρασκευῇ 21 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Τιμῆσις Ἀναστασίου

Ἐν τῷ ἐν Πολυγώνῳ ναῷ τῶν Ἀσωμάτων
Κυριακῇ 23 Ἰανουαρίου κατὰ τὴν θέσαν λειτουργίαν
Εὐσέβιος Ματθόπουλος

Ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ
τῆς « Ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων Ἰδίων »
Πέμπτῃ 27 Ἰανουαρίου 3—4 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ Ζωνναίῳ Ὁμολογητοφείῳ ἐν Πειραιῇ
Σαββάτω 22 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης
Πέμπτῃ 27 Ἰανουαρίου Τ. Ἀναστασίου 6. 1)2—7. 1)2

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“
Ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 25, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου